

[Kammersgaard.]

indgaa i Statskassen, eller til et Legat, hvis Virksomhed jo saa kan fastsættes i en Fundats eller lignende.

Jeg er, som sagt, ikke sikker paa, at Forslaget anviser den bedste Vej til at faa disse Kassers Forhold afviklet. Vi fra vor Side er villige til at gaa ind til en Udvalgsbehandling, villige til at forhandle til alle Sider om en endelig Ordning — og en endelig Ordning maa vi jo have af hele dette Spørgsmaal —, men man er sikkert ogsaa fra alle Sider interesseret i, at det sker paa den lempeligst mulige Maade og paa en Maade, der ordner Sagen endeligt saa snart som muligt, saaledes at man kan faa dette Spørgsmaal ud af Verden, i Henhold til den Paragraf, som jeg flere Gange har omtalt, hvori der bestemmes, at disse Kassers Forhold skal afvikles.

Johannes Lou: Præstenkers fortvivlede Forhold i Fortiden er almindelig erkendt. Vi ved jo, hvorledes Præsteenker som Regel maatte gifte sig med den ny tiltrædende Præst for overhovedet at kunne leve, hvorledes disse Enker i Jylland havde en Pension af 600—700 Kr., paa Sjælland en større, 800—900 Kr. Disse Pensioner er delvis skaffet til Veje gennem Enkekasserne og Hjælpeenkekasserne, men ved Lønningslovene af 4. Oktober 1919 gennemgik de en Forandring, der for Enkerne betød en Revolution i hele deres Leveforhold. Den højtærede Minister har jo allerede i en fortrinlig Forelæggelsestale gjort Rede for hele den historiske Udvikling, hvorfor ingen af Ordførerne har behøvet at komme ind paa denne.

Det foreliggende Lovforslag hviler jo, som det allerede er sagt, i første Række paa en Udvalgsbetænkning. Jeg maa sige, at naar man læser denne Betænkning igennem, kan man kun glæde sig over dens Omhyggelighed og over deri at faa fyldestgørende Oplysninger om alle de Spørgsmaal, der vedrører hele dette Emne. Den socialdemokratiske Ordfører gjorde opmærksom paa, at det i Udvalgets Betænkning foreslaas at overføre de Enkekasserne paa hvilende Forsikringsforpligtelser til Statsanstalten for Livsforsikring paa Betingelser, der vil være at godkende af Kirkeministeriet. Det er vel nok det Spørgsmaal, det kommende Udvalg vil komme til at beskæftige sig mest med, idet der jo paa dette Punkt fra de forskellige Landemoder er blevet rejst en Kritik imod denne Behandling af Enkekassernes Midler. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvad jeg anser for

det rigtige. Jeg mener, at den socialdemokratiske Ordfører havde uhyre megen Ret i sin Kritik af de store Administrationsudgifter, som den Plan, de sjællandske Landemoder har udkastet, vil medføre. Der er ogsaa et andet Forhold, synes jeg, som man skal paapege, nemlig de Værdipapirer, som ligger i Enkekasserne. I det Øjeblik de skal realiseres brat, vil de selvfølgelig ikke kunne indbringe saa meget, som hvis de faar Lov til at blive liggende og komme til Udtrækning paa behørig Maade. Endelig maa jeg sige, at man selvfølgelig skal være i allerhøjeste Grad lydør overfor den Gruppens Ønsker, som har indbragt Midlerne; det økonomiske spiller dog baade for Præsteenkerne og for Præstedøtrene, hvem den overskydende Fond jo i Virkeligheden skal hjælpe, en saa afgørende Rolle, at det vil være nødvendigt nøje at undersøge, hvad der vil være den bedste økonomiske Anvendelse og Anbringelse af disse Penge og selve Fremgangsmaaden.

Hvad angaar Fremgangsmaaden, er der kun et enkelt Punkt, jeg gerne vil omtale. Jeg synes, at man forfordeler de andre Stifter i Forhold til Roskilde Stift, idet Lovforslagets § 3 gaar ud paa, at Fællesbestyrelsen som Formand skal have Sjællands Biskop, men naar man allerede har Sjællands Biskop som Formand — og i denne Sammenhæng kan man vel kun forstaa Fonnesbech-Wulff, det vil jo ogsaa være naturligt, da Roskilde Stift er det Stift, som har indbragt langt den største Del af selve Fonden —, synes det mig underligt, at Roskilde Stift yderligere skal have en Repræsentant. Endelig forekommer det mig Overvejelse værd, om man ikke skulde lade Forslaget gaa ud paa, at det Medlem af Fællesbestyrelsen, som skal vælges af Kirkeministeren, og som maa betragtes som den mest uinteresserede overfor de enkelte Kasser, skulde være Formand for Udvalget, ifald man ikke ønsker at gøre Fonnesbech-Wulff til Formand.

Povlsen: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til en villig Behandling i et Udvalg og — tilføjer jeg — en Udvalgsbehandling, som jeg haaber ikke vil tage længere Tid, end at Lovforslaget maa kunne gennemføres endnu i denne Samling, for jeg er enig med den højtærede Kirkeminister i, at dette Lovforslag helst skulde blive til Lov inden eller ved Udgangen af denne Rigsdagssamling. Jeg tror endogsaa, at der er Fare ved at tøve. Der er den Fare, at de Midler, som ligger i nogle